

pochybných předpisů §§ 4 a 13 a) discipl. statutu kárné radě advokátní komory a její kompetence a pravomoc k těmto procesuálním úkonům nepomíjí, i když snad v době vydání kárného nálezu obviněný nebyl již advokátním koncipientem. Že pak ustanovení kárného statutu, jakož i advokátního řádu sluší obdobně užítí i na kandidáty advokacie, vysvítá ze stanovení § 3 kárného statutu.

Ve věci samé platí v podstatě to, co bylo řečeno ohledně spoluobviněného Dr. P-ého. Na tom, že se odvolatel jako kandidát advokacie nepřihlašoval sám, ale že ho přihlašoval Dr. P. nezáleží; stačí, že se tak stalo s vědomím a souhlasem odvolatelovým, jak to sám ve svém odvolání připouští. Poukaz odvolatelův na to, že advokátní komora nemá žádných námitek proti řadě advokátních koncipientů, kteří od advokáta nepobírají vůbec platu a nejsou pensijně pojištěni, musí zůstat mimo zřetel pro souzený případ, kde jde jediné o otázku, zda je tu zavinění odvolatelovo. I u odvolatele je a zůstává podstatou věci, že ve své praktické právní činnosti nebyl vylučně podřízen advokátu a že nekonal u něho praxi tak úplně, jak to advokátní řád žádá, nýbrž že byl zaměstnancem soukromé organizace, která ho platila, nahrazovala sociální a pojišťovací příspěvky a poskytovala mu kancelářské místnosti. Za tohoto stavu věci nemůže obviněného ospravedlniti, i kdyby rozsah právnických prací, které konal pro Dr. P-ého, byl sebevětší. Kárný nálezn uznal právem, že kandidát advokacie, který, jsa ve služebním postavení u třetí osoby, žádá o zápis do listiny kandidátů a zamlčuje toto své služební postavení, klame svým jednáním výbor advokátní komory, ježto předpokladem pro zápis do listiny kandidátů advokacie je takové služební postavení kandidáta u advokáta, jaké advokátní řád žádá a jak to bylo shora naznačeno. V příčině otázky subjektivního zavinění stačí poukázati k tomu, co bylo vyloženo u Dr. P-ého. Co do tohoto odvolatele posoudila kárná rada věc v každém ohledu bezvadně a bylo proto jeho odvolání o vině zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 234 dis.

Porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, uzavřel-li advokát vědomě smlouvu, kterou zákon (dvor. dekret ze 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.) zakazuje.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1934, Ds II 25/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 26. září 1934, jímž by odvolatel uznán vinným přečiny porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Správné důvody nálezu nebyly odvoláním vyvráceny. Je bezvýznamno, že Josef M. ve sporu C 187/33 udal, že byl při dražbě přítomen jako pozorovatel, když je zjištěno, že je ředitelem Lidové banky, která při exekuční dražbě spoludražila a měl tedy přítomný její ředitel možnost dávatí vhodné pokyny právnímu zástupci banky Dr. J-ovi, který za banku dražil. Nešlo o to, by se dražby zdržel obviněný, ale banka a osoba jejího ředitele byla za jeho přítomnosti při dražbě vhodným subjektem pro uzavření dohody o neúčasti banky na dalším dražení; proto byla zjištěná dohoda obviněného s ředitelem banky správně posuzována s hlediska neplatné smlouvy podle dvorského dekretu ze 6. června 1838, č. 277.

Zákona č. 1/1933 sb. z. a n. nyní platného dovolala se kárná rada vhodně na osvědčení toho, že jde o čin porušující čest a vážnost stavu, kdyžtž zákonem brzy po spáchání činu obviněného vydaným bylo takové jednání, jakého se dopustil, prohlášeno dokonce za přestupek; tím nebyl jeho čin posouzen podle pozdějšího zákona, ale byl osvědčen mravní základ obecního nazírání na zavržitelnost činu v době jeho spáchání.

Okolnost, že M. se ve své žalobě snažil zakryti právní neplatnost závazku obviněného tvrzením, že pohledávka proti obviněnému vzešla mu za poskytnuté informace, nezmenšuje vinu obviněného, když sám uplatnil ve sporu námitku neplatnosti závazku na základě cit. dvorského dekretu, neomeziv se na popření tvrzeného titulu žalobcova a na případnou námitku neplatnosti abstraktního slibu platebního. Jeho tvrzení, že se zavázal zaplatiti 2.000 Kč mimo dražbu a mimo soudní síň odporuje jeho seznáním dosavadním, že slíbil M-ovi 2.000 Kč již při dražbě.

Uzavřel-li však vědomě smlouvu, kterou zákon zakazuje, porušil oproti svému klientu povinnost povolání, oproti M-ovi pak čest a vážnost stavu a to ať již hned předem počítal s tím, že svůj podle práva neplatný závazek nesplní či teprve po žalobě se rozhodl uplatnití tuto námitku; § 1174 ob. obč. zák. umožňoval mu, by svůj závazek mimosporně splnil a nevydával tak uplatněním byť i o právní předpis opřené námitky stav advokátní necti a nevážnosti. Ta hrozí advokátnímu stavu z toho, že jeho člen použil ve svém povolání prostředku nezákonného a tím někoho uvedl v omyl k jeho ať již domnělé či skutečné škodě. Do této situace dostal se obviněný sám svým jednáním, dokonce povědomým; za těchto okolností byl povinen cti a vážnosti stavu dbáti více než vlastní výhody ve sporu. Proto poukazuje neprávem na to, že poukazuje neprávem na to, že použil ve sporu jen práva zákonné obrany i na to, že M. chtěl vytlouci něco pro sebe a ne pro banku. Větu, ve které okresní soud ve Vizovicích nepříznivě posoudil seznání obviněného ve sporu, poukázav na její znehodnocení porušením písemného závazku, o jehož neplatnosti věděl, odvolatel pomíjí a neotřásl tedy ani v tomto směru správným důvodem napadeného nálezu.